तथा च। रोहिणीशकटमर्कनन्दनश्चेद्विनत्ति रुधिरो ऽथवा शशी।
किं वदामि तदनिष्टसागरे सर्वलोकमुपयाति सङ्क्षयः ॥२४०॥
तथा च। रोहिणीशकटमध्यसंस्थिते चन्द्रमस्यशरणीकृता जनाः।
क्वापि यान्ति शिशुपाचिताशनाः सूर्यतप्तभिदुराम्बुपायिनः॥

तदेतत् सरः स्वल्पतोयं वर्तते। शीघ्रं शोषं यास्यति। अस्मिन् शुष्के ५
यैः सहाहं वृद्धिं गतः सदैव क्रीडितश्च। ते सर्वे तोयाभावान्नाशं
यास्यन्ति। तत् तेषां वियोगं द्रष्टुमहमसमर्थः। तेनैतत् प्रायोपवेशनं
मया कृतं। साम्प्रतं सर्वे स्वल्पजलाशया जलचराः स्वजनैर्गुरुजलाश
येषु नीयन्ते। केचिच्च स्वयमेव मकरगोधाशिशुमारजलहस्तिप्रभृतयो
गच्छन्ति। अत्र पुनः सरसि ये जलचरास्ते निश्चिन्तास्तिष्ठन्ति। तेनाहं १०
विशेषाद्रोदिमि यद्वीजशेषमात्रमप्यत्र नोद्धरिष्यति। ततः स तदाक
र्ण्यान्येषां जलचराणां तत्तस्य वचनं निवेदयामास। अथ ते सर्वे भय
त्रस्तमनसो मत्स्यकच्छपप्रभृतय आगत्य तं वकं पप्रच्छुः। मामास्ति
कश्चिदुपायो येनास्माकं रक्षा भवति। वकश्चाह। अस्त्यस्य जलाश
यस्य नातिदूरे प्रभूतजलसनाथं पद्मिनीखण्डमण्डितं महत् सरः। १५
यच्चतुर्विंशत्यापि वर्षैरवृष्टे ऽपि पर्जन्ये न शुष्यति। तद्यदि मम पृष्ठं
कश्चिदारोहति तमहं तत्र नयामि। अथ ते जलचरा विश्वासमापन्ना
स्तात मातुल भ्रातरिति ब्रुवाणा अहं पूर्वमहं पूर्वमिति समन्तात्
परितस्थुः। सो ऽपि दुष्टाशयस्तान् क्रमेण पृष्ठमारोप्य जलाशयस्य
नातिदूराश्रयां विस्तीर्णां शिलां समासाद्य तस्यामाक्षिप्य स्वेच्छया २०
भक्षयति। भूयो ऽपि जलाशयमागत्य जलचराणां मिथ्यावार्तासन्देश
कैर्मनांसि नित्यमेव रञ्जयन्नाहारवृत्तिमकरोत्। अन्यस्मिन् दिवसे स
कुलीरकेणोक्तः। माम मया सह ते प्रथमः स्नेहसम्भाषः सञ्जातः।
तत् किं मां परित्यज्यान्यान् नयसि। तस्मादद्य मम प्राणत्राणं कुरु।
तदाकर्ण्य सो ऽपि दुष्टाशयश्चिन्तितवान्। निर्विषो ऽहं मत्स्यमांसा २५